

361.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 22 maja 1922 r.

o przekazaniu Ministrowi Spraw Wewnętrznych prawa do wydawania zarządzeń o obowiązku posiadania przez właścicieli przedsiębiorstw handlowych faktur, uwidaczniania cen na artykuły pierwszej potrzeby oraz przedstawiania cenników władzom administracyjnym.

Na zasadzie artykułu 2 i 3 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. № 67 poz. 449) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. w przedmiocie przekazania czynności Ministerstwa Apropowizacji (Dz. U. R. P. № 106 poz. 774) zarządza się co następuje:

§ 1. Przekazuje się Ministrowi Spraw Wewnętrznych prawo do wydawania zarządzeń w zakresie:

- a) obowiązku posiadania i przedstawiania przez właścicieli przedsiębiorstw handlowych, na żądanie uprawnionych władz, oryginalnych faktur zakupu artykułów pierwszej potrzeby;
- b) przymusu uwidaczniania cen na artykuły pierwszej potrzeby w przedsiębiorstwach sprzedaży, względnie spożycia;
- c) obowiązku przedstawiania cenników władzom administracyjnym I instancji, ewentualnie okręgowym urzędom walki z lichwą.

§ 2. Zarządzenia, wymienione w § 1 Minister Spraw Wewnętrznych, w miarę zmiany warunków, wywołujących potrzebę ich wydania, może uchylać własną władzą.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

362.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 29 maja 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44 poz. 310) i ustawy z dnia 13 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 7 poz. 36).

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Moc obowiązującą ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telefonu i telegrafu (Dz. P. P. P. № 44 poz. 310) i ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 7 poz. 36) rozciąga się na obszar wskazany w art. 1 ustawy o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 26 poz. 213).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 1 maja 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Poczty i Telegrafów:
Stasłowicz

Minister Spraw Wojskowych:
Sosnkowski

363.

Rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów

z dnia 1 czerwca 1922 r.

o zaprowadzeniu wzajemnej wymiany paczek pocztowych między Polską a Rumunją.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. № 44, poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1. Od dnia 15 czerwca 1922 r. zaprowadza się wzajemną wymianę paczek pocztowych między Polską a Rumunją.

§ 2. W obrocie wzajemnym dopuszcza się paczki bez podanej wartości i paczki z podaną wartością do 1000 franków w zlocie.

§ 3. Waga paczek nie może przekraczać 20 klg. Dopuszcza się więc paczki: 1 klg., 5 klg., 10 klg., 15 klg. i 20 klg.

§ 4. Z obrotu wykluczone są narazie paczki pośpieszne i pilne paczki za pobraniem i bez pobierania opłat celnych i pocztowych.

§ 5. Do każdej paczki musi być dołączony 1 adres pomocniczy i dwie deklaracje celne.

§ 6. Paczki muszą być opłacane zgóry przy nadaniu.

- a) Opłaty wynoszą:
Za każde 5 klg. wagi paczki pobiera się po 40 centymów w zlocie, za paczki zaś do 1 klg. wagi po 30 centymów w zlocie, dla kraju nadania i przeznaczenia;
- b) Za paczki ochronne wspomniane opłaty podwyższa się o 50%.

- c) Przy paczkach z podaną wartością pobierana będzie należność asekuracyjna za każde 300 franków lub część 300 franków—50 centymów w złocie;
- d) Ponadto za paczki z podaną wartością pobierana będzie należność ekspedycyjna w kwocie 50 centymów w złocie.

§ 7. W razie ubytku, uszkodzenia lub zaginięcia paczki bez podanej wartości wypłacać się będzie odszkodowanie za każdy kilogram lub jego część 2 franki w złocie, przy paczkach z podaną wartością w granicach wysokości podanej wartości.

§ 8. Ekwiwalent marki polskiej do franka złotego odnośnie do opłat i wypłaty odszkodowania ustala się: 1 fr. zł. = 700 marek polskich.

Minister Poczty i Telegrafów:
Stęśłowicz

364.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 22 maja 1922 r.

w przedmiocie świadectw na przewóz spirytusu i wódki.

Na mocy § 1 lit. d i § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 86, poz. 628)—tudzież w uzupełnieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 33, poz. 274) o przewozie spirytusu i wyrobów spirytusowych, zarządza się co następuje:

§ 1. Gorzelnie, rafinerje, fabryki wódek, składy i t. p. zakłady przemysłowe i handlowe prowadzące obroty spirytusem, obowiązane są przy odprawie spirytusu lub wódek w ilościach ponad 10 litrów wydawać odbiorcy lub przewoźnikowi świadectwa przewozowe według załączonego wzoru. Przygotowanie odpowiednich druków świadectw przewozowych jest rzeczą odnośnego przedsiębiorstwa.

§ 2. Druki świadectw przewozowych składają się z trzech części: samego świadectwa, duplikatu i odcinka.

§ 3. Odnośne przedsiębiorstwa składają przedłożonemu urzędowi akcyz i monopolów zeszyty druków świadectw przewozowych dowolnej grubości przygotowane do przeszywania.

W urzędzie należy druki oznaczyć w ten sposób, aby stempel urzędowy z wymienieniem urzędu i roku bieżącego przypadał częściowo na świadectwie, częściowo zaś na duplikacie. Prócz tego każdy druk

należy opatrzyć liczbą kolejną a zeszyt przeszyć i opieczetować, tudzież zaznaczyć w stosownym rejestrze, komu i za jakimi liczbami kolejnymi zeszyt druków wydano. Numerację tych druków prowadzić należy corocznie w każdym urzędzie osobno, licząc od 1 stycznia do 31 grudnia każdego roku.

§ 4. Przy odprawie spirytusu lub wódki wpisuje się do wszystkich części druku (§ 3) przepisane dane, przytem ilość odprawionych wyrobów w litrach stustopniowych umieszcza się w świadectwie tudzież duplikacie koniecznie słownie i liczbami. Świadectwo z podpisem właściciela lub upoważnionego przez niego zastępcy doręcza się odbiorcy towaru; duplikat pozostaje przy odcinku na miejscu.

§ 5. W razie zajęcia przy wystawianiu świadectwa jakiegokolwiek omyłki należy druk przekreślić i pozostawić w zeszytce w całości, a do świadectwa użyć następnego arkusza; żadnych poprawek ani podskrobań w świadectwie czynić niewolno.

§ 6. Każdy urzędnik kontroli skarbowej, kontrolujący zakład sprzedaży spirytusu lub wódki, obowiązany jest sprawdzić duplikaty i odcinki świadectw wydanych tudzież zgodność ich z pozycjami rozchodówemi księgi magazynowej; na stwierdzenie sprawdzenia kontrolujący umieścić winien na odcinku i duplikacie swój podpis i datę sprawdzenia. Następnie duplikat należy odciąć i w razie odesłania przesyłki do zakładu w tej samej miejscowości — porównać duplikat ze świadectwem znajdującym się w miejscu przeznaczenia przesyłki. Jeśli przesyłka odeszła do miejscowości podległej innemu organowi skarbowemu, to duplikat wysłać należy do właściwego urzędu dla zarządzenia porównania go ze świadectwem na miejscu przeznaczenia.

§ 7. W razie sprzedania przesyłki w drodze innemu zakładowi niż to oznaczono w świadectwie, należy o tem oznajmić najbliższemu organowi kontroli skarbowej, który uczynić winien stosowną wzmiankę na świadectwie przewozowym przesyłki i donieść o zmianie miejsca przeznaczenia urzędowi przełożonemu miejsca odprawy i miejsca pierwotnego przeznaczenia przesyłki; w takim razie duplikat należy skierować do nowego miejsca przeznaczenia przesyłki.

§ 8. Po skontrolowaniu świadectwa z duplikatem pierwsze przekreśla się, drugie zwraca się do urzędu przełożonego.

§ 9. Zeszyty druków świadectw przewozowych można użytkować tylko w ciągu okresu rocznego, na jaki je wydano. W końcu roku odbiera się niezużyte zeszyty druków, tudzież zużyte odcinki świadectw i odsyła się je do urzędu przełożonego, gdzie po upływie roku następnego mogą być zniszczone.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze otrzymuje moc obowiązującą na całym obszarze Rzeczypospolitej z dniem 1 lipca 1922 r.

Minister Skarbu:
Michalski